

La dolça Sally

Núria Sàbat

DANI CERCANO - EL PUNT

Durant els primers anys d'estudiar a la Facultat –el primer tast d'emancipació familiar–, eren més les estones que passàvem al bar que no a les aules. Una tarda, asseguts al voltant d'una taula, escoltàvem com en Xicu ens parlava de teatre i d'un grup per a nosaltres encara desconegut que es deia El Talleret de Salt. De sobte entra un noi, s'acosta, ens saluda i se'n va. «No res», diu en Xicu: «el culpable de tot això que us explicava». Era en Quim Masó, el seu germà gran i responsable de l'afició *teatrera* d'aquest bon actor i director que és actualment en Xicu Masó.

No hi vaig tenir cap més contacte, però sempre en vaig anar sabent alguna cosa fins que un dia algú em va dir que havia mort. Ara potser no és el moment de recordar per què el seu nom ha quedat lligat per sempre més al del teatre gironí, però sí el d'assenyalar l'encert de la seva família –Bitò Produccions, la llibreria 22 i el grup Proscenium– a l'hora de crear el premi Joaquim Masó; un guardó que, a més del prestigi i la dotació econòmica, es distingeix pel fet, no gaire habitual i del tot engrescador vistes les dificultats que suposa estrenar una obra de teatre, d'impulsar la producció i l'exhibició del projecte guanyador, amb el compromís d'estrenar-lo dins el marc del ja consolidat festival Temporada Alta, així com de promoure la seva posterior representació en altres escenaris catalans.

I aquest va ser el camí seguit per l'obra guanyadora de la primera edició: *Saló Primavera*, de Lluïsa Cunillé i Paco Zarzoso. Dirigida per Lurdes Barba i interpretada per un reguitzell d'excel·lents actors i actrius, es va estrenar al novembre de 2007 a la sala La Planeta i al desembre va fer estada a la Sala Muntaner de Barcelona, que l'havia produïda.

El 28 d'abril passat es va fer pública la resolució de la segona convocatòria, que, entre un total d'11 projectes teatrals de text en català, va escollir per unanimitat *La dolça Sally*, de Daniela Feixas, un espectacle musical centrat en la història d'una nena a través de la qual es posen de manifest el canvi i la pèrdua de valors que es produeixen en arribar a l'edat adulta, alhora que es mostra la cara més obscura d'una realitat i uns éssers aparentment idíl·lics. Feixas va començar a escriure aquesta obra fa tres anys, després del naixement de la seva filla i d'instal·lar-se novament al seu poble. «No té res a veure amb mi; en tot cas crec que és més propera a una bona i enyorada amiga, la Gavina Sastre, que, en llegir-ne un primer esborrany, es va sentir realment tocada, però reconec que hi he projectat moltes de les meves inquietuds, pors, desitjos...».

En aquesta atractiva aventura l'autora ha aconseguit embarcar-hi, entre d'altres, noms tan significatius com J. Collet (música), C. López (direcció), B. Puigdefàbregas (escenografia) i B. Glaenzel (vestuari). «Els intèrprets no es poden decidir fins que no s'hagi tancat la producció i tinguem dates; ara, el que tinc clar és que aquesta vegada jo no hi surto», afirma convençuda. «Primer, perquè no canto, i segon, perquè em ve molt de gust poder ser, per primer cop, espectadora d'una obra meva». ✍

DANIELA FEIXAS

Nascuda a Torrelavit (Alt Penedès) el 1973, la Daniela volia ser veterinària, però l'atzar la va fer pujar a l'escenari i des de llavors ja no n'ha baixat. Va estudiar art dramàtic a l'Institut del Teatre de Barcelona i ha anat completant la seva formació amb diversos cursos i seminaris d'interpretació, música, dansa i escriptura. Com a actriu –tant de teatre com de cinema o televisió– ha intervingut en nombrosos muntatges; l'últim ha estat, precisament, una obra seva: *Només sexe*, representada a la sala TGB de Barcelona durant l'abril i maig passats. Com a autora ha realitzat, de moment, un total de sis obres, la primera de les quals, *L'últim cigarro*, es va estrenar també a Girona. «M'agrada fer d'actriu, però no té res a veure amb el fet de tirar endavant un projecte propi, que és una experiència molt enriquidora, tot i la despesa que comporta de temps, energia i diners. També he de dir que sempre he tingut el suport dels meus companys de professió, i això és absolutament bàsic. Tu has de creure en el que fas, però per fer-ho realitat necessites que algú altre hi cregui tant com tu.» Sentint-la parlar i veient com és, segur que, a la Daniela, sempre li faran costat.